

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **J. S. Autodoprava, IČ: X**
sídlem Porubská 943/1, 708 00 Ostrava – Poruba
zastoupený advokátem Mgr. Faridem Alizeyem
sídlem Stodolní 7, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2017 č. j. 4208/2017-900000-304.5, ve věci správního deliktu

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2017 č. j. 4208/2017-900000-304.5, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje

Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 23. 9. 2016 č. j. 117012/2016-570000-12, kterým byl žalobce uznán vinným správním deliktem podle ust. § 135p odst. 1 písm. a) zák. č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, v platném znění (dále jen „ZSD“) a byla mu uložena sankce pokuty ve výši 10 000 Kč.

2. V podané žalobě žalobce vymezil tyto žalobní body:

- 1) žalobce nemůže nést odpovědnost za správní delikt, kterého se svým jednáním nedopustil. Správní orgán nepostavil najisto skutková tvrzení a opírá své závěry pouze o subjektivní domněnky, čímž překračuje meze správního uvážení, což je v příkrém rozporu se základními zásadami správního řízení (zejména ust. § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění – dále jen „správní řád“). V napadeném rozhodnutí se žalovaný nedostatečně vypořádal se všemi vznesenými námitkami a nereflexuje relevantní tvrzení žalobce o existenci dobré víry, jež má vliv na posouzení kvalifikace skutku;
- 2) správní orgán nereflexuje skutečnost, že žalobce po celou dobu jednal v dobré víře, což je rovněž porušením základní zásady správního řízení (§ 2 odst. 3 správního řádu); žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl, na základě jakých konkrétních skutečností vyvozuje odpovědnost žalobce za spáchání správního deliktu, nedostatečně se seznámil se skutkovými zjištěními vyplývajícími z provedených šetření, zejména z jednotlivých protokolů; provedené důkazy prokazují, že žalobce byl po celou dobu v dobré víře, což vylučuje odpovědnost za správní delikt. Žalovaný sám opakovaně poukázal na pochybnosti zjištěného skutkového stavu ohledně dodávky přecerpaných vybraných výrobků, které žalobce objednával u dodavatele jako motorovou naftu s dodáním dne 28. 4. 2014 a následně uskladnil v dobré víře, že se jedná o objednanou motorovou naftu. V den dodání vybraných výrobků byl žalobce na služební cestě v zahraničí a jím pověřený zaměstnanec přijal dne 25. 4. 2014 dodávku zboží v domnění, že se jedná o motorovou naftu dle objednávky č. 142000001 ze dne 21. 4. 2014 od dodavatele KRONOS TRADE P. C., která zřejmě dorazila dříve. K předmětnému zboží obdržel také fakturaci adresovanou firmě žalobce, a proto připustil přecerpání vybraných výrobků do nadzemní garáže umístěné v provozovně žalobce v dobré víře, že se jedná o motorovou naftu. Předanou fakturu pak žalobce považoval za řádný doklad ve smyslu ust. § 5 odst. 3 ZSD;
- 3) správní orgán I. stupně již v protokolu o místním šetření ze dne 25. 4. 2014 (str. 4 protokolu) a následně ve výzvě k podání daňového tvrzení ke spotřební dani ze dne 7. 8. 2014 (str. 6 výzvy) uvedl, že vzhledem ke zjištěným nesrovnalostem vznikly pochybnosti o skutečném příjemci, druhu, účelu použití a zdanění minerálních olejů dopravovaných dne 24. 4. 2014. Vycházel přitom ze skutkových zjištění prokázaných dokladem CMR a výpovědi řidiče J. B., který vybrané výrobky do provozovny přivezl. Takže správní orgán sám připustil pochybnosti o skutkových zjištěních vztahujících se k dodávce vybraných výrobků, ale těmito se nezabýval a nijak se s nimi nevypořádal, což nemůže být zhojeno pouhým konstatováním výsledků zkoušek odebraných vzorků, podle kterých se mělo jednat o minerální olej, a nikoliv o motorovou naftu. Tato tvrzení totiž nijak nereflexují pochybnosti o skutečném příjemci vybraných výrobků a také zda nedošlo k zaměnění jednotlivých dodávek zboží. Správní orgán se nedostatečně vypořádal s námitkou dobré víry při přecerpání vybraných výrobků do nádrže v provozovně, čímž porušil zásady správního řízení;
- 4) pouhé konstatování správního orgánu, že žalobce neoznámil množství odebraných vybraných výrobků, když bylo prokázáno, že se jedná o minerální olej, považuje žalobce za liché, nemající oporu ve skutečně zjištěném stavu a provedeném dokazování. Správní orgán nesprávně posoudil zjištěné skutečnosti a provedené důkazy, v důsledku čehož

dospěl k nesprávné právní kvalifikaci skutku a nesprávně vyvodil závěr, že jednání žalobce naplnilo skutkovou podstatu předmětného správního deliktu. Žalobce má za to, že odpovědnost za spáchání deliktu je odpovědnost subjektivní, která je vyloučena s ohledem na prokázanou existenci dobré víry a s ohledem na pochybnosti o skutkovém stavu věci;

- 5) správní orgán postupoval v rozporu s ust. § 5 správního řádu a nepokusil se o smírné vyřízení věci. Rovněž nezohlednil, že žalobce vybrané výrobky již řádně dodal. Postup správního orgánu považuje žalobce za nezákonný pro rozpor se zásadou dle ust. § 8 správního řádu, neboť dochází ke dvojímu sankcionování, když zajištěné vybrané výrobky byly řádně zdaněny a navíc bylo rozhodnuto o jejich propadnutí ve prospěch státu. Stanovená pokuta za správní delikt pak představuje další sankci za totéž jednání.
3. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že žalobní tvrzení žalobce jsou většinově obecná a proklamační. Ve věci bylo prokázáno, že žalobce odebral z jiné členské země (Polsko) minerální oleje, které měly být dle tvrzení žalobce jím objednanou motorovou naftou, aniž by však před jejich odebráním v tuzemsku v souladu s ust. § 29 odst. 1 ZSD oznámil správci daně jejich množství a zajistil daň. Odebráním minerálních olejů bez splnění těchto povinností předem žalobce naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle ust. § 135p odst. 1 písm. a) ZSD, ve znění účinném ke dni 25. 4. 2014. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami žalobce. Žalobce v podané žalobě pouze obecně proklamuje, že se tak nestalo, aniž by uvedl, s jakými odvolacími námitkami se podle jeho názoru žalovaný nevypořádal. Rovněž nelze souhlasit s žalobním tvrzením, že správní orgán nepřihlédl ke skutečnostem, které vyšly najevo v průběhu místního šetření. Žalobce přitom neuvádí, které skutečnosti a proč měly být ve věci relevantní a přitom nebyly celními orgány vzaty v potaz. Správní orgány obou stupňů odůvodnily, proč skutečnosti, které v průběhu správního řízení uváděl žalobce, nebyly relevantní a neměly vliv na zjištěné protiprávní jednání žalobce. Stejně tak žalobce neuvádí, na jakých právech byl zkrácen a jakým způsobem. Žalovaný je přesvědčen, že žalobce v průběhu celého řízení nebyl krácen na svých právech ani jedním ze správních orgánů.
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel ze skutkových zjištění z provedené kontroly celního úřadu v provozovně žalobce (viz protokol o místním šetření ze dne 25. 4. 2014) a z absence důkazů o splnění povinností dle § 29 odst. 1 ZSD a dále z důkazů, které jsou součástí správního spisu. Skutečnost, že žalobce porušil ust. § 29 odst. 1 ZSD je prokázána tím, že neoznámil předem množství minerálních olejů, a to ať už se mělo jednat o dopravu motorové nafty či dopravu jiného minerálního oleje, které hodlal přivést do tuzemska z jiné členské země. Současně nezajistil odpovídající výši spotřební daně za takto dopravovaný minerální olej a doprava nebyla provedena povinně s dokladem podle § 30 ZSD, když žalobcem předložené doklady nejsou těmi, které by prokazovaly splnění zákonných povinností.
5. Pokud žalobce namítl nesprávné správní uvážení, pak žalovaný zdůrazňuje, že správní uvážení celní úřad uplatnil pouze při ukládání výše pokuty za správní delikt, když přihlédl k přítěžujícím a polehčujícím okolnostem. Žalovaný v jeho správní úvaze žádné pochybení neshledal.
6. Žalovaný zdůraznil povinnost žalobce ve smyslu ust. § 29 odst. 1 ZSD před odebráním vybraných výrobků z jiného členského státu pro účely podnikání registrovat se jako plátce daně a oznámit správci daně množství vybraných výrobků a poskytnout zajištění daně. Jelikož tak neučinil, dopustil se správního deliktu dle ust. § 135p odst. 1 písm. a) ZSD.
7. Žalobce se mýlí rovněž v tom, že měla být zohledněna jeho dobrá víra, což mělo ovlivnit posouzení skutku. Dobrá víra však nemůže směřovat do neplnění zákonem stanovených povinností vyplývajících z odběru minerálních olejů. Dobrá víra v údajnou záměnu motorové

nafty za jiný minerální olej není ani liberačním důvodem. Žalovaný zdůraznil, že i kdyby žalobci byl dodavatelem dodán minerální olej, který si, jak opakovaně, tvrdí neobjednal a nehodlal s ním nakládat, musel splnit povinnost dle § 29 odst. 1 ZSD tím spíše, že si od tohoto dodavatele objednal k odběru motorovou naftu, což rovněž důsledně a opakovaně tvrdí. Ve vztahu k objednavce motorové nafty žalobce nedodržel povinnosti podle § 29 odst. 1 ZSD, čímž skutkově naplnil shora označený správní delikt. Odebrání minerálního oleje z Polska žalobcem bylo v průběhu řízení jednoznačně prokázáno. U správního deliktu dle § 135p odst. 1 písm. a) ZSD se jedná o objektivní odpovědnost, takže subjektivní stránka není jako hledisko pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podstatná. Povinnost oznámit správci daně množství odebíraného vybraného výrobku měla být splněna již před vlastním odebráním. Žalovaný má obsahem správního spisu za prokázané, že se skutek stal, a že jej spáchal žalobce. Žalobce tuto skutečnost v podaném odvolání ani nepopíral, pouze uvedl okolnosti, jimiž své jednání omlouval, které však svědčí pouze o tom, že k porušení zákona nemuselo dojít ze strany žalobce úmyslně, avšak nemůže to způsobit zánik trestnosti, jak se žalobce mylně domnívá.

8. Z odpovědnosti za správní delikt nemůže žalobce vyvinut ani skutečnost, že se následně údajně snažil odstranit následky zjištěného protiprávního jednání. Žalobce podal daňové přiznání až dne 11. 8. 2014 po písemné výzvě správce daně a zajištění spotřební daně poskytl až na základě vydaného zajišťovacího příkazu ze dne 7. 8. 2014, takže svým přičiněním ničeho k nápravě závadného stavu neučinil. Oznamovací povinnost podle ust. § 29 odst. 1 ZSD byl povinen splnit předem i v případě přijetí jiného vybraného výrobku namísto objednané a očekávané motorové nafty. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odůvodnil, proč neshledal naplnění liberačního ust. § 135 zsf odst. 1 ZSD.
9. Stanovená pokuta za spáchání správního deliktu neznamená další sankci za popsané jednání žalobce, neboť pokuta byla uložena v souladu s ust. § 135p odst. 2 ZSD za správní delikt podle ust. § 135p odst. 1 písm. a) téhož zákona jako jediná sankce za porušení zákonné povinnosti stanovené § 29 odst. 1 ZSD. Zaplacení spotřební daně nelze považovat za sankci.
10. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán žalobními body uvedenými v žalobě.
12. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně místním šetřením provedeným dne 25. 4. 2014 v provozovně žalobce zjistil, že žalobce přijal z jiného členského státu minerální olej KN 27101999 v množství 24 700 kg (dále jen „minerální olej“), aniž by jako podnikající fyzická osoba splnil vůči správci daně oznamovací povinnost (protokol o místním šetření ze dne 25. 4. 2014 č. j. 41364/2014-570000-31). Minerální olej byl do provozovny žalobce dopraven z Polska od odesílatele Chemnaft sp. z o. o. se sídlem v Polsku mimo režim podmíněného osvobození od spotřební daně. Jednalo se o vybraný výrobek uvedený do volného daňového oběhu v jiném členském státě. Správci daně tak vzniklo podezření, že žalobce porušil povinnost dle § 29 odst. 1 ZSD a naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 135p odst. 1 písm. a) téhož zákona. Správce daně zahájil s žalobcem správní řízení (oznámení ze dne 18. 3. 2014). Při ústním jednání dne 30. 4. 2015 (protokol č. j. 45777/2015-570000-12) žalobce uvedl, že jeho objednávka zněla na motorovou naftu, která měla být dopravena v pondělí 28. 4. 2014 a nikoliv v pátek 25. 4. 2014. Žalobce uvedl, že o obsahu cisterny nevěděl a jestliže mu byl dodán jiný minerální olej než nafta, pak tento si neobjednal, takže netuší, kdo je vlastníkem předmětného minerálního oleje. Správce daně dospěl k závěru, že pokud žalobce, byť

vinou vadného plnění, jak uvádí ve své výpovědi, vybraný výrobek přijal ještě předtím, než splnil oznamovací povinnosti podle § 29 ZSD, jednal neoprávněně a v souvislosti s tím mu vznikla povinnost podat daňové přiznání a zaplatit spotřební daň následující pracovní den po přijetí výrobku, což také nesplnil. Není přitom podstatné, zda jde o motorovou naftu nebo jiný minerální olej. Na základě uvedeného vydal správce daně dne 23. 9. 2016 pod č. j. 117012/2016-570000-12 rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným správním deliktem podle ust. § 135p odst. 1 písm. a) ZSD, za což mu uložil pokutu ve výši 10 000 Kč. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal odvoláním ze dne 12. 10. 2016, které doplnil podáním ze dne 1. 11. 2016, jež odůvodnil obdobně jako následně podanou správní žalobu. O odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

13. Podle ust. § 29 odst. 1 ZSD právnická nebo fyzická osoba odebírající vybrané výrobky z jiného členského státu pro účely podnikání je povinna před odebráním těchto vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu v jiném členském státě, se registrovat jako plátce daně a oznámit správci daně množství vybraných výrobků a poskytnout zajištění daně.
14. Podle ust. § 135p odst. 1 ZSD právnická nebo podnikající fyzická osoba si jako osoba odebírající vybrané výrobky z jiného členského státu pro účely podnikání dopustí správního deliktu tím, že před odebráním těchto vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu v jiném členském státě:
 - a) neoznámí správci daně jejich množství, nebo
 - b) neposkytne zákonem stanoveným způsobem zajištění daně.
15. První žalobní bod obsahuje zcela obecná tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nedostatečném zjištění skutkového stavu a porušení právních předpisů, a proto jej nelze považovat za relevantní žalobní bod ve smyslu ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobce v tomto žalobním tvrzení neuvedl, které z odvolacích námitek považuje za nevypořádané, co považuje za pouhé domněnky žalovaného, které skutečnosti a doklady byly nesprávně vyhodnoceny a v čem tuto nesprávnost spatřuje. Rovněž neoznačil svá práva, která tímto způsobem byla dotčena. Žalobce tudíž neurčil ani základní rámec soudního přezkumu. Soud zdůrazňuje, že správní řízení soudní je ovládáno dispoziční zásadou, kdy je plně v dispozici žalobce, aby svým tvrzením konkrétně určil rozsah soudního přezkumu. Soud není oprávněn ani povinen vyhledávat toliko obecně tvrzené nezákonnosti, neboť by takovým postupem porušil jak zásadu dispoziční tak zásadu rovnosti účastníků řízení. S ohledem na nekonkrétnost žalobních tvrzení uvedených v bodě 1 žaloby se jimi krajský soud nezabýval (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008-78).
16. Druhý žalobní bod neshledal krajský soud důvodným. Žalobní tvrzení, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl, na základě jakých konkrétních skutečností vyvozuje odpovědnost žalobce za spáchání správního deliktu, je v rozporu s obahem napadeného rozhodnutí. Krajský soud má z odůvodnění rozhodnutí žalovaného za to, že je z něj jednoznačně seznatelné, které skutkové okolnosti považuje žalovaný za podstatné a na základě jakého skutkového stavu dospěl k závěru, že žalobce naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle ust. § 135p odst. 1 písm. a) ZSD (str. 8-9 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se rovněž jednoznačným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s námitkou žalobce, že byl v dobré víře, a proto nemohl skutkovou podstatu správního deliktu naplnit (str. 8 napadeného rozhodnutí). S touto námitkou se ostatně vypořádal také správní orgán I. stupně, který v prvostupňovém rozhodnutí jednoznačně uvedl, že je nepodstatné, zda si žalobce objednal motorovou naftu či jiný minerální olej, když ve vztahu k oběma těmto druhům vybraných výrobků byl povinen splnit povinnost vyplývající z ust. § 29 odst. 1 ZSD. Krajský soud proto shodně se správními orgány uvádí, že tvrzená dobrá víra

žalobce svědčí skutečně maximálně o tom, že žalobce správní delikt nespáchal úmyslně, ale nemůže jej vyvinut z jednání vykazujícího znaky společenské škodlivosti ve smyslu správního deliktu dle § 135 odst. 1 písm. p) ZSD. Nejsou to proto správní orgány, které by ve svých rozhodnutích nereflektovaly tvrzenou dobrou víru žalobce, je to naopak žalobce, který nereflektuje argumentaci správních orgánů obou stupňů, proč tuto tvrzenou dobrou víru nelze vnímat jako liberační důvod ve vztahu k označenému správnímu deliktu. Žalobce v podané žalobě argumentaci správních orgánů žádným způsobem nezpochybňuje, nerozporuje, pouze opětovně opakovaně tvrdí tytéž skutečnosti, s nimiž se správní orgány v rámci proběhnuvšího řízení a v meritorních rozhodnutích dostatečně vypořádaly.

17. V třetím žalobním bodě žalobce zdůrazňuje, že správce daně v protokolu o místním šetření ze dne 25. 4. 2014 a ve výzvě k podání daňového tvrzení ze dne 7. 8. 2014 uvedl pochybnosti o skutečném příjemci, druhu, účelu použití a zdanění zjištěných minerálních olejů. Z toho žalobce dovodil nedostatečně zjištěný skutkový stav. Krajský soud má za to, že označené tvrzení správce daně bylo žalobcem účelově vytrženo z kontextu označeného protokolu a výzvy, neboť tuto formulaci správce daně je nutno vztáhnout k zahájení správního řízení, proto se také vyskytuje v prvních úkonech správce daně, která vůči žalobci v tomto řízení učinil, nikoliv však ke skutkovému stavu, v němž následně správce daně shledal naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle ust. § 135p odst. 1 písm. a) ZSD. Na základě obsahu správního spisu je závěr správce daně o naplnění skutkové podstaty tohoto deliktu žalobcem plně odůvodněn bez jakýchkoliv pochyb o skutkovém stavu, když bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce převzal z jiného členského státu vybrané výrobky, ve vztahu k nimž byl povinen splnit povinnost vyplývající z ust. § 29 odst. 1 ZSD, kterou prokazatelně nesplnil. Proto ani tento žalobní bod neshledal krajský soud důvodným.
18. Stejně tak považuje krajský soud za nedůvodný čtvrtý žalobní bod, v němž žalobce pouze obecně tvrdí, že závěry správních orgánů považuje za liché a nemající oporu ve skutečně zjištěném stavu a provedeném dokazování. Toto žalobní tvrzení je nad rámec jeho naprosté obecnosti zcela v rozporu s obsahem správního spisu a odůvodněním rozhodnutí. Správní orgány obou stupňů posoudily zjištěné skutečnosti a provedené důkazy správně, přezkoumatelně a srozumitelně a dospěly také ke správné právní kvalifikaci skutku. Ke zcela obecným tvrzením žalobce nemá krajský soud, co by více uvedl, než pouze toto konstatování vedené rovněž ve zcela obecné rovině. Žalobcova domněnka, že odpovědnost za spáchání předmětného deliktu je odpovědností subjektivní, je zcela mylná, když je v rozporu se zákonnou úpravou. Ostatně tato skutečnost byla žalobci opakovaně vysvětlena správními orgány obou stupňů v odůvodnění jejich rozhodnutí a krajský soud ani ve vztahu k této námitce nemá, co by k věci více uvedl.
19. Ani pátý žalobní bod není podle názoru krajského soudu důvodným. Postup dle ust. § 5 správního řádu, tedy snaha o smírné vyřízení věci, je vzhledem k sankčnímu charakteru přezkoumávaného řízení zcela nepřipadný. Správním orgánům obou stupňů nelze úspěšně vyčítat, že se o smírné vyřízení věci nepokusily, neboť to z povahy věci nebylo možné a naopak postup dle zmiňovaného ustanovení správního řádu by byl z jejich strany nezákonným postupem. Rovněž námitka dvojího sankcionování je zcela nemístná, neboť úhrada daně není sankcí, ale zákonnou povinností, kterou daňový poplatník plní vůči státu. Propadnutí věci ve prospěch státu pak je zákonem předvídaný důsledek nezákonného jednání daňového subjektu a nelze je považovat za druh sankce v deliktním řízení. Řízení o správním deliktu je zcela samostatným správním řízením, v jehož rámci nelze instituty daně a propadnutí věci zohledňovat.
20. Na základě shora uvedené právní argumentace neshledal krajský soud podanou žalobu důvodnou, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 13. března 2019

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu